

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **S.T. M.**
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51
Vyšní Lhoty 234
zastoupený Mgr. Markem Sedlákem, advokátem sídlem 602 00 Brno,
Milady Horákové 13

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlím 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2025 č. j. OAM-1027/BA-BA01-HA06-
2025, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I.M.

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu).
2. Žalobce namítal, že žalovaný v rámci svých úvah zcela opomíjí fakt, že není zřejmé, jak by se měl domáhat ochrany u orgánů Vietnamu a teprve po neúspěšnosti této ochrany se vrátit do České republiky a žádat o mezinárodní ochranu. Je zřejmé, že se nemůže při ohrožení ze strany lichvářů obrátit na příslušné orgány Vietnamu bez toho, že by se sám ohrozil. Za této situace je závěr žalovaného, že se musí nejprve obrátit na orgány Vietnamu, nesprávný. Úvahy žalovaného, že občané Vietnamu mají možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné státní orgány a domoci se ochrany své osoby a svých práv jsou pouze teoretické a nezabývají se tím, jaká je skutečná možnost domáhat se účinně ochrany práv pro oběti lichvy v praxi. Žalovaný opomíjí vysokou míru korupce ve Vietnamu. Přestože se příslušné orgány Vietnamu snaží korupci potírat, její míra je nesrovnatelně vyšší než v České republice. Jeho zástupci je známo, že lichváři, u kterých se občané Vietnamu zadlužili, mají vždy krytí ze strany policie, takže možnost domáhat se ochrany je vyloučena. Naopak v případě informování policie se situace oběti lichvy výrazně zhorší. Poznamenal, že většina žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří jsou občany Vietnamu a ze země uprchli před lichváři, tuto situaci považují za všeobecně známou a v azylovém řízení ji nezmiňují, stejně tak neučinil ani on. Podstatné je, že v průběhu řízení sdělil, že se jeho rodina neobrátila o pomoc na policii, protože ta by jim s výhrůžkami stejně nepomohla, v takových situacích nic nezmuže. Namítal, že žalovaný se měl s touto skutečností vypořádat a minimálně pohovor s ním doplnit v tom směru, aby vysvětlil, z jakého důvodu měl obavy hlásit nátlak ze strany lichvářů policii. Žalovaný musí mít vědomost o tom, že občané Vietnamu z obavy před lichváři raději odcházejí do zahraničí a že k tomu musí mít důvod v nějaké systémové nemožnosti domáhat se ochrany v zemi původu. Zpráva MZV ČR č. j. 100348-6/2025-MZV/LPTP ze dne 21. 1. 2025, z níž žalovaný vycházel, obsahuje všeobecné informace ohledně právní úpravy půjček ve Vietnamu, legislativy týkající se lichvy apod., ovšem nejsou v ní obsaženy žádné informace ohledně skutečné vymahatelnosti práva pro oběti lichvy, pokud se obrátí na policii, která sama s lichváři spolupracuje. Žalovaný měl v tomto smyslu dokazování doplnit, aby pro své rozhodnutí měl k dispozici nejen informace o vietnamské právní úpravě, ale i informace o skutečné vymahatelnosti práv z této úpravy vyplývající. Odpovědi MZV ČR neobsahují žádné informace o míře korupce státních orgánů ve Vietnamu a o možné spolupráci lichvářů s policií na úkor oběti lichvy. Žalobce vyslovil názor, že mu měla být udělena minimálně doplňková ochrana podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalobce rovněž namítal, že z rozhodnutí žalovaného není zřejmé, jak žalovaný rozhodl o příslušnosti České republiky k meritornímu posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, jak určil příslušnost České republiky na základě kritérií uvedených v kapitole III. Nařízení Evropského parlamentu a Rady číslo 604/2013 ze dne 26. 6. 2013. Uvedl, že měl pravděpodobně povolení k pobytu v Maďarsku. Z území Maďarska přicestoval na území Polska, kde se zdržoval do 20. 8. 2025. K meritornímu posouzení jeho žádosti by tedy mělo být příslušné Maďarsko, popřípadě Polsko.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyslovil názor, že vycházel z řádně zjištěného skutkového stavu věci. Obsáhle rovněž citoval

z relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu. Dále uvedl, že prvním (jediným) členským státem, ve kterém byla žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobcem podána, je Česká republika. V případě žalobce nebylo naplněno žádné z kritérií obsažených v kapitole III. Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) číslo 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států. K dané problematice je dle žalovaného i souvztažná judikatura, konkrétně rozsudek Krajského soudu v Ostravě ve věci sp. zn. 19 Az 13/2025 a rozsudek Nejvyššího správního soudu z 6. 11. 2025 ve věci sp. zn. 5 Azs 155/2025, z něhož žalovaný ve vyjádření citoval odstavec.

4. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění, v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu který tu byl v době vydání rozhodnutí žalovaným (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Krajský soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění, rozhodl o žalobě bez nařízení jednání, neboť účastníci s tímto postupem výslovně souhlasili.
5. Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že dne 11. 9. 2025 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. V žádosti, v rámci údajů a v pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že z vlasti vycestoval 24. 7. 2024 letecky z Vietnamu do Maďarska s platným pracovním vízem. Na území Maďarska pobýval do 15. 2. 2024. Poté pokračoval vlakem do Polska. Na území Polska se zdržoval do 20. 8. 2025, kde čekal na vystavení pobytového povolení. Na území České republiky vstoupil 21. 8. 2025. Kromě České republiky, Maďarska a Polska nepobýval v žádných jiných státech Evropské unie. Kromě maďarského víza od 5. 6. 2024 do 7. 8. 2024 neměl udělena žádná další víza, ani povolení k pobytu. Tato žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice je jeho první žádostí. Od mezinárodní ochrany očekává legalizaci pobytu, neboť se ve vlasti zadlužil a má špatný vztah se svou manželkou. V případě návratu do Vietnamu se obává o život, pokud nebude moci splatit dluhy. Půjčil si peníze od lichvářů. Věřitelé mu již telefonicky vyhrožovali. Na policii se ve vlasti neobrátil, neboť k přímým výhrůžkám z jejich strany zatím nedošlo. Jelikož nevlastnil žádné pozemky k zastavení bankou, půjčil si od banky jen malou část peněz, větší část od lichvářů. Do Maďarska na základě tzv. dublinského řízení se nechce vrátit, neboť v Maďarsku nikoho nezná a nezná ani maďarské zákony. Měl obavy, že by po návratu do Maďarska byl vyhoštěn do Vietnamu. Projevil přání vrátit se do Polska, kde by chtěl pracovat.
6. Součástí správního spisu jsou rovněž informace shromážděné žalovaným ohledně politické, bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Při posuzování žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel z Informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace ve Vietnamu, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, ze dne 23. 5. 2025 a z Informace MZV ČR č. j. 100348-6/2025-MZV/LPTP, ze dne 21. 1. 2025, Půjčky, úvěry a lichva.
7. Ze správního spisu se dále podává, že dne 22. 10. 2025 byla žalobci, respektive jeho zástupci dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí seznámit se s uvedenými informacemi, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či uvést jakékoliv

další skutečnosti nebo nové informace. Zástupce žalobce se bez omluvy k tomuto úkonu správního orgánu nedostavil.

8. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v České republice je legalizace jeho pobytu na území České republiky, neboť chce splácet dluhy v domovském státě. V případě návratu do vlasti se obává věřitelů. Dalším důvodem je špatný vztah mezi žalobcem a jeho manželkou.
9. V posuzované věci žalobce založil žádost o mezinárodní ochranu v České republice na svých obavách z pronásledování ze strany soukromých osob (věřitelů). K otázce pronásledování nestátními aktéry a požadavkům účinnosti ochrany v zemi původu již existuje početná judikatura Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudky č. j. 4 Azs 23/2003-65, č. j. 3 Azs 48/2008-57, č. j. 5 Azs 251/2016-19, č. j. 1 Azs 312/2016-31). Podle ní musí u soukromých osob, jakožto původců pronásledování nebo vážné újmy, přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 479/2004-41, č. j. 9 Azs 49/2007-68, č. j. 5 Azs 50/2008-62). Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 38/2003-36 se podává, že vyhrožování ze strany soukromých osob nelze považovat za pronásledování nebo vážnou újmu ve smyslu zákona o azylu, jestliže ze zpráv, které byly podkladem pro rozhodnutí správního orgánu, vyplývá, že politický systém v zemi původu dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti nebyly v řízení vyvráceny (viz též usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 290/2021-27). Z Informace MZV ČR č. j. 103348-6/2025-MZV/LPTP ze dne 21. 1. 2025, Půjčky, úvěry a lichva vyplývá, že poskytnutí půjčky mezi fyzickými osobami je legální, avšak je zde stanovena maximální výše úrokové sazby na 20 % p.a. „Úvěry načerno“, které vybočují ze zákonných mezí při půjčování peněz mezi fyzickými osobami a s nimi související patologické jevy, jsou vietnamskými úřady vnímány jako nežádoucí. Vietnam disponuje dostatečnou legislativou v občansko-právní a trestně-právní úpravě, přičemž vláda má v plánu vytvořit speciální zákon upravující tuto problematiku a novelizovat příslušná ustanovení občanského zákoníku. Pokud je mezi fyzickými osobami poskytnuta půjčka, úroková sazba nesmí přesáhnout 20 % ročně. V případě poskytnutí půjčky s úrokovou sazbou 20 až 90 % p.a., dlužník může ke své ochraně využít občanského soudního řízení. V případě poskytnutí půjčky s úrokovou sazbou 100 % a výše, se jedná o trestný čin lichvy a dlužník se může obrátit o pomoc na orgány činné v trestním řízení, tj. soud, státní prokuraturu, ale zejména na policii. Oběť trestného činu lichvy není za uzavření úvěru postihována. Z citované informace také plyne, že občané Vietnamu mají možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné státní orgány a domoci se ochrany své osoby a svých práv.
10. Dle názoru soudu skutečnost, že žalobce možnost ochrany ze strany státních orgánů dosud nevyužil, nelze klást státu původu k tíži. Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že tím, že tak dosud žalobce neučinil, současně neprokázal, že by mu domovské státní orgány tuto pomoc odepřely. Současně tím ani neprokázal, že pokud by se na státní orgány s žádostí o pomoc obrátil, že by mu tato pomoc nebyla účinně poskytnuta. Žalobce tedy nevyužil všechny zákonné prostředky k ochraně své osoby. Situace žalobce tak, jak ji sám správnímu orgánu rozhodujícímu o udělení azylu vylíčil, a na státní orgány se neobrátil, je závěr správního orgánu o absenci důvodů pro udělení azylu dle § 12 a § 14a zákona o azylu zcela

v souladu s ustálenou judikaturou. K tomu soud poznamenává, že požadavky na podklady pro rozhodnutí žalovaného se zabýval Nejvyšší správní soud např. v rozsudku č. j. 1 Azs 105/2008-81, podle něhož musí být užitě podklady relevantní, důvěryhodné a vyvážené, aktuální a ověřené z různých zdrojů, transparentní a dohledatelné. Ze správního spisu dle názoru soudu plyne, že podklady žalovaného tyto požadavky splňují. Ostatně žalobce vůči podkladům nic konkrétního nenamítal v průběhu správního řízení a nelze tak hovořit o vyvrácení v nich uvedených skutečností ve smyslu výše citované judikatury. Soud považuje tvrzení žalobce, že v případě informování policie se situace obětí lichvy výrazně zhorší, že ve Vietnamu panuje vysoká míra korupce, že policie sama s lichváři spolupracuje, jsou ničím nepodložená tvrzení, která z podkladů rozhodnutí nevyplývají a žalobce sám k tomu nic nedoložil. Pouhá subjektivní nedůvěra ve schopnost vnitrostátních orgánů ochránit cizince před kriminálními živly, není azylově relevantním důvodem, neodůvodňuje rezignaci na využití ochrany státu (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 7/2004-37, č. j. 5 Azs 66/2008-70). Krajský soud v daných souvislostech rovněž poukazuje na to, že správní orgán zjišťuje skutkový stav v rozsahu možných důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jež vycházejí ze žadatelovy výpovědi v průběhu řízení o mezinárodní ochraně. Nepřísluší mu tak domýšlet právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k nim činit příslušná skutková zjištění (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 22/2003-41). Primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je právě samotný žadatel (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 1/2013-38). Soud se zcela ztotožňuje s právními názory žalovaného, a proto v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

11. Skutečnost, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neodůvodnil příslušnost České republiky k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, kterou podal 11. 9. 2025 v České republice, není dle názoru soudu vadou, která by měla za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé a pro kterou by bylo nutno žalobou napadené rozhodnutí zrušit. Prvním (jediným) členským státem, ve kterém byla žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobcem podána, je Česká republika. V případě žalobce nebylo naplněno žádné z kritérií obsažených v kapitole III. Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) číslo 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států. Příslušnost k posouzení žádosti žalobce tak musela být určena podle čl. 3 odst. 2 kapitoly II. téhož nařízení, a tedy Česká republika jakožto první členský stát, v němž byla žádost podána, byla příslušná k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. K tomu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci posuzované zdejším soudem č. j. 5 Azs 155/2025-31, podle něhož pokud se Česká republika rozhodne, že žádost projedná, je zcela bez významu, zda by mohl být příslušný i jiný stát (viz klauzule suverenity - čl. 17 odst. 1 Nařízení Dublin III). Soud dále v podrobnostech odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu v uvedeném rozsudku, v němž zástupce žalobce uplatnil shodnou námitku.
12. Soud uzavírá, že neshledal vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci, rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

13. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 30. ledna 2026

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně